

SAFEelement

ET NYHETSBRUV FRA SAFE • 19.09.2019 • SAFE.NO

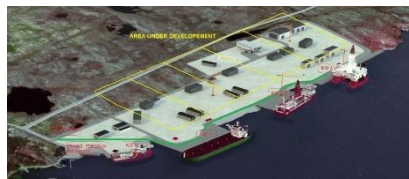
Felles riggbesøk hos Floatel, Seadrill og Teekay

Vi har ofte snakket om å gjøre ting sammen, lære av hverandre, øke kunnskapen. Gjerne skape debatt og bedre forstå ulikheter mellom oss for å finne de gode løsningene. Det skaper utvikling og kompetanse til fordel for alle. Dette var det vi forsøkte oss på da vi i SAFE satte opp en plan for felles riggbesøk i tre selskaper. Vi visste ikke hva som ventet oss, og det var en spent delegasjon som dro av sted.

Tekst og bilder: Stig Rune Refvik, forbundssekretær organisasjon i SAFE

Når vi nærmer oss kaien slår det oss at antall rigger som ser ut til å ligge i opplag, er svært høyt. Det gjør inntrykk på oss alle og fremstår som nokså skremmende og trist for en næring som egentlig er på vei opp.

Først skiparvika

9. september 2019 var klubblederne fra Floatel, Stefan Jakobsson, Seadrill, Arild Jenssen og Teekay, Kjetil Brandvik, samt yrkeshygieniker Halvor Erikstein og forbundssekretær organisasjon Stig Rune Refvik fra SAFE, samlet til felles riggbesøk.

Vi ønsker å besøke folkene som jobber på rigger som ligger i opplag. Vi vil se og høre hvordan de har det det, se på utfordringer, felles problem og mulige løsninger. Vi mener det er viktig og bra at klubblederne får gjøre noe sammen, og besøke hverandres selskap og rigger. Det ble godt tatt imot.

«Skiparvika – en havn for fremtiden»

Dette sier hjemmesiden: Skiparvika er lokalisert i et svært trafikkert område i Mongstad havnebaseng. Her tar vi imot serviceoppdrag på skip og rigger, lagrer og vedlikeholder utstyr. Skiparvika er en maritim klynge, midt i det offshorerelaterte smørøyet. Bedriftene som etablerer seg her vil utfylle hverandre.

Lokasjonen - med kort vei til Mongstad, Florø og Bergen - er godt egnet for våre satsingsområder. Landarealet er på 400 mål og vi har 1,5 km strandlinje til kaiareal.»

Helsefarlig?

Det er ingen tvil om at området er under utvikling og at det jobbes i et rasende tempo med blant annet steinknusing så støvet fyker og legger seg overalt på rigger og utstyr.

Yrkeshygieniker Halvor Erikstein bemerket raskt at dette fremstår som ugrent for helsa. Han spør om det har vært foretatt målinger med tanke på luftkvalitet og andel kvarts i lufta. Det er sjelden han har vært borti saker hvor det er den ytre påvirkningen mot riggene og de som jobber der som har vært tema.

Halvor Erikstein sier videre at man ikke bør jobbe i støvet, og slett ikke sove med åpent vindu.

Gjennom dagen kommer det opp flere temaer som viste seg å være enklere å løse med idedugnad blant erfarne og kreative klubbledere. Det var nok en positiv effekt av å reise sammen.

Floatel Victory

Vi ble tatt godt imot av overstyrmann, Johan Hjortsberg nede på kaien. Han og mannskapet var travelt opptatt med å heise opp diverse utstyr, og det var derfor Stefan som geleidet oss om

bord hvor vi etter hvert fikk vi hilst på «alle».

Floatel er for tida ute av opplag. Rigger har fått hotellkontrakt med Equinor i forbindelse med revisjonsstans på Mongstad. Det er planer om opptil 300 mann om bord. Med knapp bemanning har de klart å håndtere over 200 så langt. Selvsagt håper de på flere ansatte for å sikre en forsvarlig drift. Det er for øvrig selskapet 4 service som har forpleiningen om bord.

Vi stilte en del spørsmål rundt skift- og rotasjonsordninger og har bedt klubbledere følge dette opp. Kontakt med Norges Rederiforbund, NR, er aktuelt for å diskutere arbeidstidsordninger og beredskap med mannskap ved landlige.

Seadrill

West Pegasus, West Leo, West Alfa, West Taurus, West Venture og West Navigator er alle i opplag. På sistnevnte rigg står Kurt Arvesen og venter på oss. Han har vært SAFE-medlem i flere tiår og har på seg «rett» skjorte når vi klyver om bord. Det er kun to mann som ser har oppsyn med de seks riggene. Hvordan er det mulig, spør vi, og får til svar at når riggene er kalde, er det ikke så arbeidskrevende. På papiret har hver av riggene en verdi på mellom fire og seks milliarder kroner. På Navigator som vi besøker, ser det ut som gutta bare har gått ut for å ta lunsj. Utstyret er på plass, kontorene er operative. Vi syns riggens tilstand gjør at den hadde fortjent noen ekstra år på havet med mannskap. Etter en flott omvisning hvor klubbleder Arild Jenssen også bistår, er konklusjonen enstemmig. Det er ikke riktig at så mange rigger og fartøy burde ligge i opplag. Vi vet ikke hva fremtiden bringer, men vi håper at skjebnen ikke ender med

nedstøving og rust.

Kurt Avesen og Arild Jenssen

Teekay

Vi har knapt takket av besøket hos Seadrill før klubbleder i Teekay, Kjetil Brandvik, leder an som den beste los i retning Petrojarl Varg. Etter få minutter er vi plassert i kaffesjappa hvor vi møter mannskapsskiftet som er i ferd med å avslutte for dagen. Før avslutning har de en god gjennomgang av dagens gjøremål, og diskuterer neste dags planer. Kjetil som skal bistå med kran neste dag, er en viktig del av diskusjonen, og detaljene faller på plass. Kristian Dybesland, tidligere vedlikeholdsleder, nå site manager har vært ansatt siden 1986. Han leder an og tar seg også tid til å svare godt og høflig på alle våre spørsmål selv om de er trøtte etter en lang dag. Beskrivelsene fra hverdagen viser at de har mer enn nok å henge fingrene i. Nok en gang er det arbeidstidsordninger, hviletid og innløsning som er aktuelle temaer. Gutta drar tilbake på brakka for å hente krefter til en ny dag. Med fullt anleggsarbeid, steinknusing, dumpere som ruller rundt, samleband, støv og kjetting som rumler, så er vi mer en betenkt med tanke på om dette er et godt hvilested. Vi håper at Skipavika og selskapene vil være med på å se nærmere på dette. Vi får diskutere og jobbe videre med disse sakene i etterkant.

Kjetil Brandvik og Pål Berg

Ferden går videre

Pål Berg, mekaniker, også han medlem i SAFE i Teekay, blir med resten av delegasjonen rundt. Det slår meg igjen at det er et mektig skue når vi entrer helidekk. Det er ikke noe ventende oppdrag kjent for Varg heller, men håpet er der sier gutta. Det deler vi!

«Yrkesstolthet, «fagkunnskap», «humør», «pliktoppfyllende og selvgående» er tanker som passerer når jeg lytter til både ledelse og mannskap om bord. Det samme kan sies om mannskapet på de andre riggene.

Drømmen om å få mønstret på for så å sette kurs til havs er godt synlig i ansiktet til disse karene. Vi får bare håpe at operatører, riggeiere og bransjen vår ser verdien av å bruke alle disse milliardene med stål, teknologi og hardt arbeidende mennesker som holder maskineri, vedlikeholdsprogram og ikke minst motet oppe.

Kvelden er for lengst kommet når vi reiser tilbake til Bergen. Det har vært en mektig reise. Inntrykkene vil sitte både på godt og vondt. Vi får håpe at Skiparvika utvikles til et godt sted å ligge i opplag, men vi ville gjerne sett færre rigger til kai.

Vi besøkte riggene sammen, er det noe bransjen kan gå sammen om i Norge? Ingen tjener penger på at rigger ligger i opplag? Hvordan kan en sikre best mulig utnyttelse av alle de milliardene med stål?

Uansett vi har sett verdi av å reise som en samlet fagforening på tur, og både gleder oss og er spent på hvor ferden går neste gang.

Takk for at vi fikk komme på besøk, og takk for turen!